

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Jankowska - Kocon

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku

A. J. (wierzyciela)

przeciwko

R. U. (dłużnikom)

o wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego

na skutek zażalenia A. J. (wierzyciela) na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 maja 2015r. w sprawie o sygn. XII Co 1941/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

II Cz 465/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 maja 2015r. Sad Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek A. J. (wierzyciela) o wydania zaświadczenia, że wyrok tego Sądu z dnia 19 grudnia 2013r. wydany przeciwko R. U. (dłużnikowi) w sprawie I C 4891/12 stanowi europejski tytuł egzekucyjny.

Sad Rejonowy wyjaśnił, że zgodnie z art.795¹ § 1 kpc może on wydać zaświadczenie, iż tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia sądu lub ugody zawartej przed sądem lub zatwierdzonej przez sąd stanowi europejski tytuł egzekucyjny, jeżeli spełnione zostały warunki przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21.04.2004r. w sprawie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.Urz. UE L 143 z 30.04.2004. ze zm.). W dalszej części uzasadnienia orzeczenia przywołał warunki przewidziane w tym rozporządzeniu, także dotyczące minimalnych standardów proceduralnych dotyczących sposobu doręczenia dłużnikowi dokumentu wszczynającego postępowanie oraz wezwań na rozprawę. Stwierdził, że w art.13 ust.2 rozporządzenia wymaga się doręczenia dłużnikowi wezwania na rozprawę w sposób określony w ust.1 lub poprzez przekazanie ustnie wezwania na poprzedniej rozprawie sądowej w sprawie tego samego roszczenia i stwierdzenie tego w protokole poprzedniej rozprawy. Sąd uznał ostatecznie, że postępowanie w sprawie I C 4891/12 nie spełniało tych wymogów, bowiem w aktach sprawy brak jest dowodu powiadomienia dłużnika o terminie rozprawy w dniu 5listopada 2013r., a to nie pozwala przyjąć, że roszczenie dochodzone przez powoda było bezsporne. Z tej zasadniczej przyczyny odmówił nadania orzeczeniu Sądu z dnia 19 grudnia 2013r. wydanemu w sprawie I C 4891/12 zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego (na podstawie art.795¹ § 1 kpc).

W zażaleniu na postanowienie wierzyciel A. J. domagał się jego zmiany poprzez nadanie orzeczeniu opisanemu we wniosku zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego oraz zasadzenie na jego rzecz od dłużnika zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia wywodził, że postępowanie sądowe przeciwko dłużnikowi toczyło się w 2012r. Dłużnik uczestniczył w rozprawach, składał wnioski dowodowe oraz zeznania przed Sądem, co oznacza, że brał czynny udział. Przed każdą rozprawą Sąd sprawdzał czy wezwanie zostało mu doręczone, a w razie jego braku odraczał rozprawę na kolejny termin. Nie jest zatem prawdą, że dłużnik nie został powiadomiony o terminie rozprawy, w tym rozprawy w dniu 5 listopada 2013r. W tym okolicznościach – zdaniem skarżącego, spełnione zostały wszystkie warunki wskazane w rozporządzeniu WE nr 805/2004, co oznacza, że powinien zostać wydany wierzycielowi europejski tytuł wykonawczy (zażalenie wierzyciela – k.11).

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wierzyciela nie podlegało uwzględnieniu. Przepis art. 795¹ § 1 kpc stanowi, że jeżeli tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia sądu lub ugody zawartej przed sądem lub zatwierdzonej przez sąd spełnia warunki określone w przepisach rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. Urz. UE L 143 z 30.04.2004, str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 7, str. 38), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 805/2004", sąd, który wydał orzeczenie albo przed którym została zawarta ugoda lub który zatwierdził ugodę, na wniosek wierzyciela wydaje zaświadczenie, że stanowią one europejski tytuł egzekucyjny, zwane dalej "zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego".

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że w tej sprawie nie mamy do czynienia z roszczeniem bezspornym w ujęciu art.3 ust.1 wyżej przywołanego rozporządzenia nr 805/2004, który w dosłownym brzmieniu został przywołany w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienie, przez co nie zachodzi potrzeba jej powtarzania. Dość wskazać, że po otrzymaniu odpisu pozwu złożonego w sprawie I C 4891/12 (uprzednio I Nc 6841/12) wraz z odpisem nakazu zapłaty z dnia 14 września 2012r. pozwany (dłużnik) złożył sprzeciw, a więc zakwestionował roszczenie powoda (k.22), z którym – jak pokazuje dalszy przebieg postępowania - nigdy się nie zgodził. Zatem już z tego zasadniczego powodu wyrok końcowy zapadły w sprawie I C 4891/12 w dniu 19grudnia 2013r. (k.67) nie mógł otrzymać zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego (w ujęciu art.795¹ § 1 kpc).

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można też odmówić Sądowi Rejonowemu racji w stwierdzeniu, że w końcowej części postępowania w sprawie I C 4891/12, bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, nie zachowano minimalnych standardów procedury przewidzianych w art.13 – 16 wcześniej przywołanego rozporządzenia nr 805/2004. Prawdą jest, że doręczono pozwanemu (dłużnikowi) pismo wszczynające postępowanie, a więc odpis pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty uprzednio wydanego w sprawie, co ten osobiście potwierdził (k.20). Zatem zachowano wymogi przewidziane w art.13 ust.1 pkt 1 w/w rozporządzenia. Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, a więc zakwestionował roszczenie powoda (tu wierzyciela) i tym samym wdał się w spór. Stawił się na pierwszy termin rozprawy w dniu 23.05.2013r. i został przesłuchany (k.41). Rozprawę odroczone na dzień 22.08.2013r. o czym ustnie powiadomiono pozwanego R. U. (tu dłużnika), a więc zachowując wymogi art.13 ust.2 w/w rozporządzenia. Na rozprawę w dniu 22.08.2013r. pozwany nie stawił się i Sąd Rejonowy odraczając rozprawę na dzień 05.11.2013r, po uprzednim przesłuchaniu powoda, zdecydował o zawiadomieniu pozwanego (k.51). Pozwany nie odebrał zawiadomienia osobiście, ale zostało ono doręczone w sposób dopuszczony treścią art.14 ust. 1 pkt d rozporządzenia nr 805/2004 tj. w sposób zastępczy w ujęciu art.139 § 1 kpc, a polegający na podwójnym awizowaniu przesyłki sądowej (k.56). Pozwany R. U. nie stawił się na rozprawę w dniu 05.11.2013r., którą odroczone na 19.12.2013r.ale nie zdecydowano o zawiadomienia pozwanego o tym nowym terminie (por. postanowienie o odroczeniu rozprawy – k.57 vide et verte). Nie jest zatem tak, jak twierdził wierzyciel w uzasadnieniu zażalenia, że dłużnik (tam pozwany) został powiadomiony o terminie rozprawy, a jedynie dokument potwierdzający zawiadomieni: podpisał się pod inne dokumenty znajdujące się w aktach. Brak stosownego powiadomienia pozwanego

o terminie rozprawy potwierdza też adnotacja sekretariatu o wykonaniu zalecenia Sądu jedynie w punktach 3 i 4 postanowienia, w których nie było polecenia zawiadomienia pozwanego (por. k.57 verte). Wynika z tego, że pozwany (tu dłużnik) nie został powiadomiony o terminie rozprawy w dniu 19.12.2013r., na którą nie stawił się i po zamknięciu której Sąd Rejonowy ogłosił wyrok (k.64 – 66 i k.67). W tych okolicznościach stwierdzić należy, podobnie jak uczynił to Sąd Rejonowy, że naruszone zostały standardy procedury przewidziane w art.13 – 16 w/w rozporządzenia nr 805/2004, których nie można było konwalidować w sposób przewidziany w art.18 ust.1 rozporządzenia (przesłanki winny być spełnione łącznie) lub w ust.2 tego przepisu. W konsekwencji, także z tego powodu wniosek wierzyciela o nadanie wyrokowi zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego nie mógłby zostać uwzględniony, nawet gdyby roszczenie wierzyciela było bezsporne.

Z tych zasadniczych przyczyn Sąd odwoławczy oddalił zażalenie wierzyciela, jako nieuzasadnione (na podstawie art.385 kpc w związku z art.397 § 2 i art.13 § 2 kpc).